

ἀπέραστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) ἀπέραστους βόρ. ιδιῶμ. ἀναπέραστος Κάρπ. ἀπέρατος Κάρπ. Πελοπν. (Γορτυν.) ἀπέρατους Μακεδ. ἀνεπέρατος Κάρπ. ἀπέρατος ἐνιαχ. ἀπέρατους Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπέρατους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπέρατος Πελοπν. (Ξυλόκ. Σουδεν.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπέρατος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπέρατος Πόντ. (Χαλδ.) ἀπέρατος ὁ, Κάρπ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. περαστός < περνώ, παρ' ὃ καὶ περνίζω. Τὸ ἀπέρατος ἦδη ἀρχ. ἐκ τοῦ περνώ. Διὰ τὸ ἀναπέραστος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Α) Παθ. 1) Ὁ μὴ διαπερασθεὶς, ἐπὶ κλωστής, στήμονος κττ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Κλωστή ἀπέραστη διὰ τῆς ὀπῆς τῆς βελόνης. Βηλάρι ἀπέραστο (τὸ μὴ περασθὲν εἰς τὰ μιτάρια καὶ τὰ κτένια τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ). Βελόνα ἀπέραστη (ἀπὸ τὴν ὀπὴν τῆς ὁποίας δὲν ἐπεράσθη κλωστή). Συνών. ἀδιεβάτιστος. 2) Ὁ μὴ ἐκπαρθευθεὶς, ἀδικορρευτός, ἐπὶ γυναικὸς πολλαχ.: Νύφη ἀπέραστη. Κορίτσι ἀπέραστο. 3) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαβαθῇ, ἀδιάβατος, ἄβατος, ἀπρόσιτος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Βάλτος - γκρεμὸς ἀπέραστος. Ποτάμι - σοκάκι ἀπέραστο. Θάλασσα ἀπέραστη πολλαχ. Ἀπέραστος δρόμος Πελοπν. (Γορτυν.) Λασότοποι ἀπέρατοι ΣΓρανίτσ. Ἀγρία καὶ ἡμερ. 23 || Ἀσμ.

Ὅρη, βουνὰ περάσαμε καὶ χαμηλὰ λαγκάδια καὶ ποταμοὺς ἀπέραστους κ' εἶχαν νερὸ κρουστάλλια Κρήτ.

Κι ὁ ἥλιος ἐμπροπῆρε τὰ ὄρη, τὰ ὄννα, ὅς τοῦ Μαυριανοῦ τ' ἄλωνι τ' ἀνεπέρατο (τὰ ὄρη = τὰ ὄρη, ὄννα = βουνὰ) Κάρπ.

Ἐχεις ποντάμι ἀπέραγα, βουνὰ κατακλυσμένα

Ἡπ. Συνών. ἄβατος 1, ἀδιάβατος Α 2 (α), ἀδιάβατος 1, ἀπάτητος Α 4 α. 4) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν διεπεραίωσαν, ὁ μὴ διαπεραιωθεὶς διὰ ποταμοῦ Πόντ. (Χαλδ.): Ὁλ' ἐδέβαν κ' ἐμὲν ἐφέκαν ἀπέρατον. 5) Ὁ μὴ ποὺ διαβαθεὶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ὁ πολὺς δρόμος εἶναι ἀπέραστος. Ἐχουμε ἀπέραστο τὸ μεγάλο χαντάκι πολλαχ.

6) Ὁ μὴ ἐκπλυνθεὶς τὴν τελευταίαν διὰ καθαροῦ ὕδατος πλύσιν, ἐπὶ ἐνδυμάτων σύνηθ.: Ἀπέραστα ροῦχα. Συνών. ἀδιεβάστος Α 4, ἀκατένιστος 1, ἀξέβγαλτος 1. 7) Ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς, ἀκαλλιεργήτος Πελοπν. (Γορτυν.): Ἀπέρατο χωράφι. β) Ὁ μὴ ἀροθεὶς ἐκ δευτέρου, ἐπὶ ἀγροῦ Μακεδ. (Χαλκιδ.): Ἀπέρατον χωράφι. 8) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ὑπέστη, δὲν ἐδοκίμασέ τις, ἐπὶ ἀσθενειῶν ἢ ἄλλων κακῶν πολλαχ.: Ἀπέραστη ἀρρώστια - βλογιά κττ. Ἀπέραστα φαρμάκια (κακὰ) πολλαχ. Τοῦ ἡμί κὶ αὐτὸ ἀπέρατον ἀκόμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Γνωμ. Ὁ, τ' εἶχ' ἀπέραγα ἀνθρώπους ποῦ νὰ τὰ ξέρ'! αὐτόθι. 9) Ὁ μὴ περατωθεὶς Ἡπ. (Χουλιαρ.) Σύμ.: Ἐχον πούλλη δ'λεῖα ἀπέρασι ἀκόμα Χουλιαρ. Συνών. ἀκάματος 1. 10) Ὁ μὴ καταχωρισθεὶς ἐν βιβλίῳ, ὁ μὴ καταγραφεὶς σύνηθ.: Ἐχω ἀπέραστα τὰ ἔξοδα - τὰ ψώνια κττ.

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ μὴ διαβάς, ὁ μὴ διελθὼν ἐνιαχ.: Εἶμαι ἀπέραστος ἀπ' αὐτὸν τὸ δρόμο (δὲν τὸν ἔχω διαβῇ).

2) Ὁ μὴ παρελθὼν, ὁ διαρκῶν ἔτι πολλαχ. καὶ Πόντ.: Σαρακοστή ἀπέραστη. Πόντος ἀπέραστος πολλαχ. Οὐ ἀπέρατους κίρὸς εἶναι πούλλος ἀκόμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἦταν ἀπέρατους οὐ βῆχας αὐτόθι. Συνών. ἀδιεβάστος 2 (β), ἀδιάβατος 1 (β). - 3) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει πέρας, δὲν περνᾷ ὥς ἄνευ ἀξίας, ἐπὶ νομισμάτων Ἡπ. (Χουλιαρ.): Λιφτὰ ἀπέραστα. Συνών. ἀδιεβάστος Α 1, ἀδιάβατος 2.

Γ) Οὐσ. 1) Μέρος μακρὰν κείμενον Σύμ.: Ἀπάης ὅς τὸν ἀπέρατο! (ἀρά). 2) Ἀπρόσιτος παραλία Κάρπ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπέρατος Τῆλ. Ἀπέρατους Θράκ. (Αὐδήμ.) Ἰμβρ.

ἀπεράτωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπιράτουτους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *περατωτός < περατώνω.

Ὁ μὴ κλεισθεὶς μετὰ τὸν περάτην: Ἡ πόρτα εἶν' ἀπιράτουτ'.

ἀπεργία ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπεργός.

Ἡ ἀπὸ συμφώνου τῶν ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένων ὁμαδικὴ ἀποχὴ ἀπὸ τῆς ἐργασίας πρὸς ἐπιβολὴν ἀξιώσεων ἢ ἔνδειξιν διαμαρτυρίας, ἀλληλεγγύης κττ.: Ἐχουμε - κά - νουμε ἀπεργία.

ἀπεργός ὁ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀπεργός.

Ὁ ἀτέχων τῆς ἐργασίας του, ὁ μετέχων ἀπεργίας.

ἀπεργοσπάστης ὁ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπεργός καὶ τοῦ ρ. σπάζω.

1) Ὁ ἐργάτης ὁ μὴ ἀπεργῶν, ὁ μὴ μετέχων ἀπεργίας.

2) Ὁ προσφερόμενος πρὸς ἐργασίαν ἐργάτης εἰς ἀντι - κατάστασιν ἀπεργούντος.

***ἀπέργου** ἐπίρρ. ἀπαργητοῦ Κάρπ.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπ' ἔργου. Ὁ τύπ. ἀπαργητοῦ καθ' ἃ καὶ ἐξ ἔργου - ἐξαργητοῦ.

Ἐπίτηδες: Ἀσμ.

Νὰ βρῶ πούλλια ἱατρικὰ ἀλλαροξωρισμένα νὰ τὰ ρωτήξ' ἀπαργητοῦ ἂν εἶαν τὸ πούλλι μου (ἱατρικὰ = διαβατικὰ, εἶαν = εἶδαν).

ἀπεργώνω Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. ἀπεργώνω.

Κάμνω τινὰ ἀργόν, κωλύω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Χρον. Μορ. Η στ. 2540 (ἔκδ. JSchmitt) «κ' ἐδάριτε τὸν ἐμπόδιζε κ' ἠύρέθη ἀπεργωμένος».

ἀπερηφάνευτα ἐπίρρ. ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπερηφάνευτος.

Κατὰ τρόπον ὃχι ὑπερήφανον: Μιλεῖ ἀπερηφάνευτα.

ἀπερηφάνευτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

ἀπερ'φάνευτος Πόντ. (Τραπ.) ἀπιρηφάνειτους Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἀπιρ'φάνειτους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *περηφανευτός < περηφανεύομαι.

Ὁ μὴ ὑπερηφανευόμενος, μετριοφρων, εὐπροσήγορος, καταδεκτικός: Ἀπερηφάνευτος ἄνθρωπος. Ἀπερηφάνευτη γυναῖκα πολλαχ. Συνών. ἀπερήφανος, καταδεκτικός, ταπεινός.

ἀπερήφανος ἐπίθ. Θήρ. (Οἶα) Ἰων. (Σόκ.) Κύπρ. Νάξ. Σάμ. Σῦρ. Τῆν. — Κορ. Ἀνέκδ. λεξιλ. σημ. 83 — Λεξ. Βάιγ. Δεὲκ Μ. Ἐγκυκλ. Πρω.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. περήφανος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀπερηφάνευτος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Ἀπερήφανος ἄνθρωπος ἐνιαχ. Ἐν' πολ-λὰ ἀπερήφανος Κύπρ. Μὴν εἶσαι ἀκατά - διχτους, νὰ 'σι ἀπιρήφανους Σάμ.

ἀπεριγέλαστος ἐπίθ. Ἀθῆν. κ. ἀ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀχλεύαστος) Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπιρ'γέλαστους Μακεδ. ἀπερ' - γέλαστος Πελοπν. (Δημητσάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ μεσν. ἐπιθ. περιγέλαστος.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν περιεγέλασαν, δὲν ἔσκωψαν, ὁ μὴ ἐμπαιχθεὶς, ἀγλεύαστος ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἀφίνει ἄνθρωπο ἀπεριγέλαστο Ἀθῆν. || Παροιμ. Ποιὸς γάμος ἄκλαντος καὶ ποιὸ λείψαν' ἀπερ'έλαστο; (καὶ κατὰ τὸν γάμον συμβαίνουν ἀτυχήματα προκαλοῦντα θρήνους καὶ κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ νεκροῦ ἢ τὴν κηδείαν συμβαίνουν ἀστεῖά τινα προκαλοῦντα γέλωτα) Δημοτσαν. Συνών. ἀκοροῖδευτος, ἀπερίπαιχτος.

ἀπερίγραφτος ἐπίθ. λόγ. ἑνιαχ. ἀπερίγραφος Ἀθῆν. (παλαιότη.) — Ἀρχ. Μακρυγ. 2, 154

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπερίγραπτος.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιγραφῇ, ὁ ἀνώτερος περιγραφῆς, ἀσύγκριτος, ὑπέροχος: Ἐχουν τὰ μάτια τῆς λάμψης ἀπερίγραφη Ἀθῆν. Ἀπερίγραφη γενναιότητα Ἀρχ. Μακρυγ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Πότε θὰ ῥθῇ ἐκεῖν' ἡ ὥρα, | ἡ ἀπερίγραφη στιγμή
ποῦ θὰ βάλουμε στεφάνι | 'ς τὴν ὥραιά μας κεφαλὴ
Ζάκ.

ἀπερίεργα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπερίεργα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπερίεργος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ματαίως: Ἀπερίεργα ἔξεξες τὸν βοῦν.

***ἀπερινεάζω**, 'μπερ'νεάζω Σκῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἐρινεάζω.

Βάλλω ἐρινεοὺς εἰς ἡμέρον συκὴν διὰ νὰ μὴ ἀπορρέῃ ὁ καρπός: Νὰ μᾶς δώσετε κάμμιὰ πενηνταρξὰ ῥ'τοὶ νὰ 'μπερ'νεάσωμε τὰ σῦκα μας.

ἀπερίπαιχτος ἐπίθ. λόγ. ἑνιαχ.

Ὁ μὴ περιπαχθεὶς, ὁ μὴ ἐμπαιχθεὶς. Συνών. ἀκοροῖδευτος, ἀπεριγέλαστος.

ἀπεριποίητος ἐπίθ. σύννηθ. ἀπεριποίητος Πελοπν. (Μεσσ.) ἀπιρποίητος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπεριποίητος.

1) Ὁ μὴ τυχὼν περιποίησεως ἢ ὁ μὴ περιποιούμενος ἑαυτόν, ἡμελημένος σύννηθ.: Ἀπεριποίητος ἄρρωστος - ἀπεριποίητη γυναῖκα. Ἀπεριποίητο περιβόλι - σπίτι - χτήμα. Ἀπεριποίητο ντύσιμο σύννηθ. Τὸ κηπάρι ἀγρίεψε τόσα χρόνια ἀπεριποίητο Παξ. 2) Ὁ μὴ τυχὼν φιλόφρονος ξενίας, περιποιήσεων σύννηθ.: Ἀφησε τὸν ξένο ἀπεριποίητο.

ἀπεριποίησις ἡ, Λεξ. Δημοτρη. ἀπεριποίησις Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπεριποίητος.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀπεριποίητος ἐνθ' ἄν.: Καὶ τὴν ἀμολυσὰ τὴν παίρνει γι' ἀπεριποίησις ἡ γυναῖκα καὶ τὴ μεγάλη φύλαξι γιὰ καταφρόνιο Ἰόνιοι Νῆσ.

ἀπερπάτητος ἐπίθ. Πελοπν. (Τριφυλ.) κ. ἄ. ἀπρπάτ'τους Μακεδ. ἀπερπάτητος Πελοπν. (Μεσσ.) ἀπρπάτ'τους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπορπάτητος Α.Κρήτ. ἀπορπάτητος Α.Κρήτ. ἀπουρπάτ'τους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *περπατητός <περπατῶ. Ὁ τύπ. ἀπορπάτητος καὶ παρὰ Σομ.

1) Παθ. ὁ μὴ περιπατηθεὶς, ὁ μὴ διαβαθεὶς, ἄβατος ἐνθ' ἄν.: Χωράφι ἀπερπάτητο Τριφυλ. Ἐχάλασε ἡ στράτα κ' ἐγίνηκε ἀπορπάτητο Α.Κρήτ. Οὐ κάμπους εἶν' ἀπρπάτ'τους Αἰτωλ. Ἀ'βάδ' ἀπρπάτ'τον αὐτόθ. Τόπου δὲν ἄφ'κα ἀπρπάτ'τον Μακεδ. β) Ὁ μὴ τυχὼν ἐπιμελείας, ἐπὶ κτήματος Πελοπν. (Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡ μερξὰ αὐτὴ τῆς σταφίδας εἶναι ἀπερπάτητη (δὲν τὴν διηλθον οἱ τρυγῶντες ἐργάται) Αἰτωλ. Τό'χον ἀπρπάτ'τον τ' ἀμπελ' αὐτόθ. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιπατήσῃ Α.Κρήτ. Πελοπν.

(Τριφυλ.): Παιδὶ ἀπερπάτητο (ἐπὶ νηπίου) Τριφυλ. Ἀπορπάτητο κωπέλλι Α.Κρήτ.

***ἀπερπάτιστατος** ἐπίθ. ἀπορπάτιστατος Πόντ. (Κερασ.) ἀπορπάτιστατος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *περπατιστός <περπατίζω.

Ὁ μὴ ἀχθεὶς εἰς περίπατον: Ἐφέκες τὸ παιδὶν ἀπορπάτιστατον.

ἀπέσω ἐπίρρ. Ἰκαρ. Καπ. (Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Σίλατ. Συνασσ. Τελμ. Φερτ. Φλογ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) Χίος (Λιθ. κ. ἄ.) — Λεξ. Λάουνδ. ἀπέσ-σω Ἰκαρ. ἀπ-πέσ-σω Κύπρ. ἀπέσου Καπ. (Συνασσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) ἀπέσ' Καπ. (Μισθ. Σίλ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀμπέσ' Πόντ. (Ὁφ.) ταπέσου Πόντ. (Οἶν.) ἀπέσα Πόντ. (Ὁφ.) ἀπισουσιὰς Σάμ. ἀπέσιον Καπ. (Σίλ. Συνασσ.) ἀπόσου Καλαβρ. πέσω (Φάρας. κ. ἄ.) βέσω Καπ. (Σίλατ.) πέσου Καπ. (Ἀφσάρ. Φάρας. κ. ἄ.) πέσ' Πόντ. (Χαλδ.) πόσ-σω Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπέσω. Ὁ τύπ. ἀπ-πέσ-σω καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1, 218 (ἐκδ. RDawkins) «ἐστρέψαν τῆς ὄτι τῆς ἐπῆραν ἀπ-πέσ-σω τῆς». Ὁ τύπ. ἀπόσου κατ' ἀναλογ. τῶν ἐπιρρ. αὐτοῦ, ποῦ κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. MNE 2, 309. Ὁ τύπ. ἀπισουσιὰς ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀπεσωσιὰς ἐκ παρεκτάσεως ἀναλογικῆς κατὰ τὸ ἀνισωσιὰς, διχωσιὰς κττ.

Α) Τοπικῶς 1) Ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἐνδοθεν, ἀπομέσα Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) Χίος: Φρ. πόσ-σω μου - σου κττ. (ἀπὸ τὸ σπίτι μου - σου) Κύπρ. || Παροιμ. φρ. Τώρα ἤρτες πόσ-σω σου (τώρα ἤλθες ὅθεν ἔπρεπε νὰ ἔλθης, ὁρῶνς εἰτε) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἐξέβην πόσ-σω του κρυφὰ τὸ ἐπῆεν 'ς τὸν δεσπότην αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1, 366 (ἐκδ. RDawkins) «οὐδὲ ἀπ-πέσ-σω ἐβγαίν-ναν ἔξω». Συνών. ἀπαπέσω 1, ἀπαπέσω θ' ἰ. β) Ἐκ μεσογειοτέρου μέρους Χίος: Ἐρχομαι ἀπέσω. γ) Ἀπὸ μακρὰν Χίος. 2) Ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, πρὸς τὰ ἐντὸς Καπ. (Σίλ. Συνασσ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐλα - ἔμπα ἀπέσ' Χαλδ. Ἀπέσου ἔλα, λέγω σε Οἶν. Δέβ' ἀπέσ' 'ς σ' ὁσπίτ' (πήγαινε μέσα 'ς τὸ σπίτι) Χαλδ. Θρύμματα πολλὰ ἐσέγκες 'ς σὸ φαγεῖν ἀπέσ' (ἐρριψες πολλὰ θρύμματα μέσα 'ς τὸ φαεῖ) Κοτύωρ. || Φρ. Βάλλω ἀπέσ' (φυλακίζω) Τραπ. Ἐπῆρην ἀτον ἀπέσ' (ἐδέχθη τὸν γαμβρὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὡς ἐσώ-γαμβρον) Κερασ. Ἐσῆβην ἀπέσ' (κατενόησε) Πόντ. || Ἄσμ.

Ἀνοιξε, Μαροῦ μ', ἀνοιξε, πᾶρ τὸν ξένον ἀπέσω Καπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἐρωτοπαίγν. στ. 578 (ἐκδ. Hesselting - Pernot σ. 48) «ὅτι ἐσέβην ἡ ἀγάπη σου ἀπέσω 'ς τὴν καρδιά μου». Συνών. μέσα. β) Πρὸς μεσογειότερον μέρος Χίος: Πήγαινε ἀπέσω. Ἀπέσω ἔγκαψεν (ἔκαψε μεσογειότερον). Συνών. ἀπαπέσω 2. 3) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, ἐνδον, μέσα Ἰκαρ. Καπ. (Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Μισθ. Σίλ. Σίλατ. Συνασσ. Τελμ. Φάρας. Φερτ. Φλογ. κ. ἄ.) Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος — Λεξ. Λάουνδ.: Ποῦ ἦσαν; — Ἀπέσω Χίος Τὸ πεθυμᾷ ἡ ψυχὴ μου ἀπέσω Κρήτ. Ἀπέσ' 'ς σὸ κεπὶν - 'ς σ' ὁσπίτ' - 'ς σὸ σκολεῖον Χαλδ. Ἀπέσ' 'ς σὴν κοιλία μ' - 'ς σὸ νερόν αὐτόθ. Ἀπέσ' 'ς σὴν ἐμιθέα (μέσα εἰς τὴν μέσην) Ὁφ. Ἀκεῖ ἀπέσ' ἔτον (ἐκεῖ μέσα ἦτο) Κοτύωρ. Κεῖνος ὁ γιὰρς μου ἀπ-πέσ-σω δούλευκεν τὸ ἐγὼ ἐθάγκον τὸ ἐν' γιὰμ-μένος (γιαρς = πληγὴ) Κύπρ. Ἦσαντε πέσου οἱ τζιράχοι (μαθηταὶ) Καπ. Τρεῖς 'ς ἔσαν δάσος ἀπέσ' 'ς σὴν μέσην φωτιά (βλέπει 'ς τὴ μέση τοῦ δάσους φωτιά. Ἐκ παραμυθ.) Τραπ. Ἀδελφὸ μ' ἀπέσ'